



3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΩΤΗΡΧΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΕΙΡΑΙΑ «Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»

ΙΔΡΥΜΑ
Α' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΡΚΑΔΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΜΙΑ ΝΕΡΑΙΔΑ»

«Και δηλαδή μόνο εγώ σε βλέπω τώρα;» αναφώνησα με ψεύτικο ενθουσιασμό σχετικά με αυτό που μόλις είχε ξεστομίσει εκείνη. Ταυτόχρονα κοίταξα φευγαλέα το απορημένο βλέμμα του Πουκ, του σκύλου μου, ο οποίος προσπαθούσε να εστιάσει στο πλάσμα με το οποίο μιλούσα, αλλά δεν φαινόταν να διακρίνει ύλη παρόλα αυτά. Μα καλά υπήρχε περίπτωση να μου έλεγε αλήθεια; Τσίμπησα με δύναμη το δεξί μου χέρι για να δω εάν ονειρεύομαι. Πόνεσα. Μάλλον ήμουν ξύπνια.

«Σσς... μην φωνάζεις! Ναι! Στον κόσμο μου δεν είναι συνηθισμένο οι νεράιδες να επικοινωνούν με τους ανθρώπους... Αυτή τη στιγμή θεωρούμε 'παράνομη'» είπε φτιάχνοντας το σήμα των εισαγωγικών με τα χέρια της. Ήταν πράγματι αστείο όλο αυτό. Τουλάχιστον έτσι μου φαινόταν. Ας παίξω το παιχνίδι να δω τι θα γίνει. Πήρα ένα σοφό ύφος. Αν μη τι άλλο πρέπει κάπου κάπου να διασκεδάσουμε σε αυτή τη ζωή.

«Μάλιστα... Εεεε, γνωρίζεις ότι είμαι 17 χρονών έτσι;»

«Μα φυσικά και το γνωρίζω. Γιατί με ρωτάς;» φαινόταν στα αλήθεια έκπληκτη.

«Τίποτα, απλώς έχω να κάνω φανταστική συζήτηση με νεράιδα από τα πέντε μου, οπότε μου φαίνεται λίγο παράξενο που ξανακάνω στα 17 μου. Στον δικό μου κόσμο αυτό δεν λέγεται ασυνήθιστο. Είναι η αιτία για να μεις σε ψυχιατρείο με διάγνωση σύνδρομο πολλαπλής προσωπικότητας.»

Δεν καταλάβαινα γιατί συνέχιζα την κουβέντα. Μου φάνηκε θλιμμένη. Παρόλα αυτά είχε κάτι διαφορετικό από τις νεράιδες στις ταινίες και στα βιβλία μου. Ήταν μία μαύρη νεράιδα. Δεν είχα ξαναδεί παρόμοια. Το σκούρο σοκολατένιο δέρμα της ερχόταν σε απόλυτη αρμονία με τα μαύρα αμυγδαλωτά μάτια της. Αλλά και πάλι ΜΙΛΟΥΣΑ με μια νεράιδα! Εκτός και αν ήταν από ένα από τα κόλπα του μικρού μου αδερφού για να με κοροϊδεύει. Ή μάλλον όχι, πώς θα μπορούσε να το καταφέρει



αυτό; Τουλάχιστον δεν έπρεπε να με δει σε αυτή την κατάσταση, γιατί θα γέλαγε για πέντε μήνες.

«Και τότε πώς εξηγείς το γεγονός ότι ξέρω πως σε λένε Λήδα;» με ρώτησε με προκλητικό ύφος. Από τότε οι νεράιδες αποκτούν ειρωνικό ύφος, σκέφτηκα. Στο μεταξύ εκείνη είχε βολευτεί πάνω στη ζούρτα στην κορυφή του μολυβιού μου. Το όνομά μου δεν είναι ευρέως γνωστό. Είμαι σίγουρη για αυτό. Πώς όμως εκείνη το ήξερε; Αποφάσισα να συνεχίζω να παίζω. Ούτως ή άλλως υπήρχε περίπτωση να ξυπνήσω σε κανένα δεκάλεπτο.

«Εσένα πώς σε λένε;» ρώτησα.

«Λήδα» απάντησε μονολεκτικά, καθώς χασμουριότανε. Ο Πουκ άρχισε να μου τραβάει τις παντόφλες για να τον ανεβάσω στο γραφείο μου, ώστε να δει με ποιον μιλούσα. Με ένα βλέμμα μου όμως από αυτά που η μητέρα μου χρησιμοποιεί καθώς εξαπολύει «καθαρευουσιάνικες» λέξεις, ησύχασε.

«Χαχα!» γέλασα σαρκαστικά. «Τι σύμπτωση, έχουμε το ίδιο όνομα!». Ήθελα αλήθεια να δω πού το πάει.

«Δεν θα το έλεγα σύμπτωση. Αφού είμαι εσύ.» είπε απλά σαν να επιβεβαίωνε μία αυτονόητη αλήθεια που ήταν κοινώς αποδεκτή.

«Είσαι εγώ. Μάλιστα...» σταμάτησα να μιλάω, αφού ούτως ή άλλως θα έλεγα ασυναρτησίες. Γύρισα προς την πόρτα για να δω αν στεκόταν ο αδερφός μου. Πάλι καλά, δεν είχε έρθει ακόμα. Καθάρισα το μυαλό μου και εισέπνευσα πολύ αέρα ελπίζοντας ότι όταν θα άνοιγα τα μάτια μου, μπροστά μου θα εμφανιζόταν το βιβλίο των μαθηματικών. Τίποτα όμως. Στεκόταν ατάραχη μπροστά μου και με κοίταζε περιμένοντας να αντιδράσω.

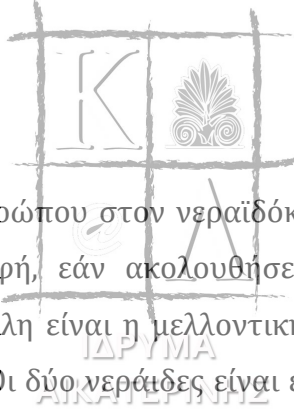
«Τι θέλεις;» ζήτησα απαιτητικά να μάθω.

«Θέλω να σου δείξω αλήθειες.»

«Τι είδους αλήθειες;»

Αναστέναξε. Αυτό σημαίνει ότι θα ακολουθούσε ένας μεγάλος μονόλογος. Σιχαινόμουν αυτού του είδους τους αναστεναγμούς.

«Θα σου πω αλήθειες που δεν ξέρεις. Μην με διακόψεις όμως, γιατί πρέπει να τις ακούσεις μέχρι το τέλος. Είναι σημαντικό για μένα. Λοιπόν. Αρχικά, όταν γεννιέται ένας άνθρωπος, αυτόματα γεννιούνται δύο νεράιδες. Είναι και οι δύο νεράιδες



αντιπρόσωποι αυτού του ανθρώπου στον νεραϊδόκοσμο. Η μία όμως από τις δύο είναι η μελλοντική του μορφή, εάν ακολουθήσει μία σειρά από βήματα και αποφάσεις στη ζωή του. Η άλλη είναι η μελλοντική του μορφή, εάν ακολουθήσει άλλα βήματα και αποφάσεις. Οι δύο νεραϊδές είναι εντελώς αντίθετες μεταξύ τους. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι είναι η μία καλή και η άλλη κακή. Ο άνθρωπος, λοιπόν, στο τέλος της ζωής του καταλήγει σε μία από τις δύο αυτές μορφές. Πάντοτε οι νεραϊδες ενός κοριτσιού ζουν για όσο καιρό θα ζήσει το κορίτσι. Στα αγόρια είναι διαφορετικά. Εγώ λοιπόν είμαι η μία από τις δύο νεραϊδές σου.»

Τελείωσε τη διήγησή της με στόμφο παρά το απλοϊκό της ύφος. Η ιστορία είχε αρχίσει να αποκτά ενδιαφέρον.

«Και η άλλη πού είναι;» ρώτησα ενστικτωδώς.

Το ύφος της άλλαξε. Ήταν δυσνόητο. Δεν μπορούσα να το αποκωδικοποιήσω. Σαν αυτή η ερώτησή μου ήταν η μόνη που ήθελε να αποφύγει. Αναστεναγμός Νο2. Αυτό δεν θα είναι ευχάριστο.

«Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον αποφάσισα να έρθω σε επαφή μαζί σου. Δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ στο παρελθόν, για αυτό και δεν μπορούσε κανείς να με συμβουλευσει. Η άλλη νεραϊδα.. έσβησε.» είπε λυπημένη.

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ έσβησε, χάθηκε. Και δεν ξέρω τι σημαίνει αυτό. Πρέπει να με βοηθήσεις.»

... «Σωστά, δεσποινίς Ρόουζ;». Ο καθηγητής της Άλγεβρας με τρυπούσε με το υποτιμητικό βλέμμα του τελειώνοντας μία ερώτηση που προφανώς δεν είχα ακούσει. Έβγαλα διακριτικά τα ακουστικά από τα αυτιά μου μέσα από την κουκούλα χωρίς να με δει. Το κατάφερα μάλλον, αφού το βλέμμα του συνέχισε να με τρυπάει το ίδιο έντονα. Ένιωσα το σκούνημα της διπλανής μου και αφού συνήλθα είπα αδιάφορα.

«Ε, συγγνώμη μπορείτε να επαναλάβετε την ερώτηση;»

Αυτό σίγουρα δεν το περίμενε. Μέχρι τώρα δεν είχα υποδειγματική συμπεριφορά στο σχολείο και με αυτό συνεπάγεται η όχι και τόσο ευγενική μου στάση απέναντι στους καθηγητές μου. Το βλέμμα του άλλαξε. Παρόλα αυτά δεν μπήκε καν στον



κόπο να επαναλάβει την ερώτηση και προχώρησε στον επόμενο εξεταζόμενο. Μα πώς θα μπορούσα να διαβάσω για σήμερα, αφού χτες όλη μέρα δεχόμουν κήρυγμα από μία νυσταγμένη νεράιδα; Ανενόχλητη, αφού σιγουρεύτηκα ότι κανείς δεν με έβλεπε, επανατοποθέτησα τα ακουστικά μου εκεί που βρίσκονταν πριν. Έπρεπε, αν μη τι άλλο, να επεξεργαστώ το ληστικό περιστατικό. Βέβαια, η Λήδα είχε ομολογήσει ότι θα μου έπαιρνε λίγο καιρό μέχρι να το εκλογικεύσω, αλλά μάλλον δεν θα την πείραζε, αφού είναι πολύ πιθανό αυτή τη στιγμή να παίζει παιχνίδια στον Πουκ, με σκοπό να τον εκνευρίσει.

Τι σκέφτεσαι; Πολύ σιωπηλή είσαι σήμερα... έγραψε με μολύβι στο θρανίο η διπλανή μου. Η Μάντι ήταν καλύτερή μου φίλη από την πρώτη Γυμνασίου και πάντα καταλάβαινε πότε κάτι πήγαινε στραβά. Αποφάσισα όμως να μην της εκμυστηρευτώ τίποτε ακόμη, μαντεύοντας τις πιθανές αντιδράσεις της. Όχι, σίγουρα όχι τώρα...

Απλώς κοιμήθηκα αργά χτες και δεν είμαι στα καλύτερά μου, έγραψα και περίμενα 6 δευτερόλεπτα πριν σβήσω με τη γόμμα μου όλη τη συζήτησή μας.

Το ότι δεν ήμουν στα καλύτερά μου ήταν μία μόνιμη κατάσταση εδώ και κάμποσο καιρό, τόσο που δε θυμόμουν πια τον παλιό μου εαυτό. Δεν υπήρχε όμως λόγος να γυρίζουμε ξανά στα ίδια. Το παρελθόν είναι παρελθόν...

Η μέρα ως συνήθως κύλησε βαρετά και χωρίς κανένα ενδιαφέρον.

Παραδόξως, όμως, γύρισα σπίτι με μία απεριγράπτη λαχτάρα να βυθιστώ για άλλη μια φορά σε αυτό το παρανοϊκό παραμύθι. Αφού μπήκα μέσα, κλείδωσα την πόρτα του δωματίου μου για να αποφύγω δυσάρεστες επισκέψεις. Αναστέναξα. Η Λήδα, σαν να μην είχα φύγει ποτέ ασχολούνταν με το καινούργιο της χόμπι, να εκνευρίσει τον Πούκ μέχρι θανάτου. Μόλις με είδε πέταξε γρήγορα προς το μέρος μου.

«Για πες! Βρήκες τίποτα;» με ρώτησε με αγωνία.

Την κοίταξα δύσπιστα.

«Μα πώς να βρω κάτι αφού το μόνο που μου έχεις πει είναι ότι πέθανε το δεύτερο μισό του αντίστοιχού μου εαυτού στον νεραϊδόκοσμο; Δεν έχω και πολλά στοιχεία.» Πάλι φαινόταν πληγωμένη. Όσο λάτρευα να χρησιμοποιώ τον



σαρκαστικό μου τόνο, κάτι ράγισε μέσα μου όταν την είδα τόσο λυπημένη. Έκανα μια προσπάθεια.

«Μην στεναχωριέσαι. Αν μου πεις λίγο περισσότερα πράγματα ίσως να βρούμε μία λύση.» Προσπάθησα να ακουστώ φιλικά, κάτι που την εξέπληξε. Σκέφτηκα ότι έλεγα ασυναρτησίες δεδομένης της κατάστασης, αλλά εφόσον η Λήδα βρισκόταν ακόμη στο δωμάτιό μου, μάλλον θα υπήρχε κάποιος λόγος.

«Ας το πάρουμε από την αρχή» αναστέναξε. Κακό σημάδι σύμφωνα με το ιστορικό της. «Αφού θεωρητικά όλη μας η ύπαρξη στηρίζεται σε αποφάσεις δικές σου, τότε νομίζω πως πρέπει να κοιτάξουμε... εσένα πρώτα». Ο αποφασιστικός της τόνος με φόβιζε. Σίγουρα δεν το ήθελα αυτό. Προσπάθησα να μη σκεφτώ τίποτα. Θα χρησιμοποιούσα μόνο την ακοή μου και τίποτε άλλο. «Μήπως έχεις καμιά ιδέα για το τι το προκάλεσε; Παράξενη ή ακόμα και άσχημη απόφαση;». Δεν είχα χρόνο να αντιταχθώ στο πλούσιο λεξιλόγιό της. Ίσως και να με δοκίμαζε. Περίμενε μ' αυτό το δήθεν αθώο βλεμματάκι που με διαπερνούσε ερευνητικά να δει τις αντιδράσεις μου.. Ακόμα όμως εγώ απέφευγα να απαντήσω, διώχνοντας επισταμένα μια μικρή υποψία που ερχόταν να ταραξεί τη γαλήνη της σκέψης μου.

Άρχισε να παίζει με μία από τις κατάμαυρες μπούκλες της. Ή έδινε χρόνο σε εμένα να σκεφτώ ή στον Πουκ να ολοκληρώσει τον ύπνο του, ώστε να έχει όρεξη αργότερα.

Ξαφνικά ήμουν σίγουρη. Αυτό πρέπει να ήταν, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

«Νομίζω ότι κάτι έχω στο μυαλό μου...» είπα τόσο σιγά, που αμφέβαλλα αν το άκουσε. Μα τι λέω, φυσικά και το άκουσε. Χωρίς να το καταλάβω, άρχισα να βουρκώνω. Η όρασή μου θόλωσε και ξάπλωσα στο κρεβάτι μου. Ένας λυγμός ακούστηκε, μια υποσυνείδητη ενοχή που έβγαινε στην επιφάνεια θριαμβευτικά.

Κάθισε πάνω στο χέρι μου. Σειρά μου να αναστενάξω.

«Είναι πιθανό... μια νεράιδα να μείνει έγκυος;» ρώτησα με κλειστά τα μάτια.

Πέρασαν περίπου 4 δευτερόλεπτα για να απαντήσει. Παράξενο, συνήθως οι αντιδράσεις της ήταν αυθόρμητες. «Όχι, έτσι όπως το εννοείς. Είναι τελείως διαφορετικό.» Με τρύπαγε με το βλέμμα της. Με προσμονή. Τα αντικανονικά για το μέγεθος του προσώπου της, μεγάλα μάτια της με παρέλυσαν.



«Προσπάθησε να το περιγράψεις». Ο τόνος ήταν πολύ τρυφερός. Μου θύμιζε τις νεράιδες που θαύμαζα στην τηλεόραση μικρή.

«Δεν θυμάμαι και πολλά», είπα ψέματα. Ξαναέκλεισα τα μάτια, αφού δεν είχα το θάρρος ούτε να την κοιτάξω. «Μόνο τα καθησυχαστικά λόγια του γιατρού και το χέρι που κρατούσε με δύναμη τα δικά μου.» Ακόμη δεν καταλάβαινε τι της έλεγα. Το ήξερα χωρίς να την κοιτάξω καν. «Όλα θα πάνε καλά, θα έχεις ευκαιρίες στο μέλλον, ξανακερδίζεις πίσω τη ζωή σου...» Οι δυνατοί λυγμοί μου είχαν καλύψει τη συνοχή των λέξεων. «Λες και μπορούσε να με καταλάβει... λες και κάποιος μπορούσε να με καταλάβει... πώς ένιωθα... πώς μπόρεσα να συμφωνήσω σε αυτό... πώς το δέχτηκα... ντρεπόμουν... Μετά το κρύο φορείο, το κάτασπρο ταβάνι του χειρουργείου... το θερμό αυτό χέρι που κρατούσα. Δεν ήταν του γιατρού φυσικά, ούτε καμιάς νοσοκόμας. Ήταν το χέρι αυτού που με είχε πείσει να πάρω αυτή την απόφαση... το χέρι που στο τέλος εγκατέλειψα.»

Προσγειώθηκε απαλά στο τελευταίο δάκρυ. Δάκρυ για μια νεράίδα που χάθηκε, για μια ψυχή πρώιμα βιασμένη...